

Цвѣтята били тъй хубаво заспали, че почнали дори да сънуватъ лжистото слънчице, какъ приятно и хубаво било, когато свѣтѣло на небето.

Ненадѣйно нѣщо почнало да ги бута — тукъ и тамъ, навсѣкждѣ.

— „Какво си се успало, какво си се успало?“ чувало се навсѣкждѣ. „Слънцето е пакъ тукъ!“

— „Ти си пакъ тукъ, хубаво, мило слънчице!“ извикали радостно цвѣтята.

„Колко хубаво е, когато можемъ цѣлъ день да те гледаме!“

„Ние ти благодаримъ. Ние искаме да зеленѣемъ, цвѣтимъ и миришемъ, въ честь на тебе и за радостъ на хората“.

Слънцето се зарадвало твърдѣ много и, като имъ се поклонило още единъ пѣтъ, изгубило се задъ хълма, тъй като било се вече свечерило.

И. Симонъ. (Прѣводъ)

Какъ била облагородена лозата.

Въ Гърция, въ града Навплия, живѣлъ едно врѣме богатъ лозаръ. Единъ день той видѣлъ, че за оградата на лозето му било вързано едно магаре, което прѣгризало най-хубавитѣ лозови прѣчки наоколо си. Лозарътъ кипналъ отъ ядъ, грабналъ една сопа и съ бой прогонилъ магарето.

Дошла есенъ. Лозарътъ забѣлѣзалъ, че прѣгризанитѣ отъ магарето прѣчки имали повече плодове, отколкото другитѣ. Очуденъ, наблюдавалъ той това, поразмислилъ се и рѣшилъ: на слѣдната година, за опитъ, да отрѣже на различни мѣста прѣчкитѣ по на нѣколко пѣпки височина. Изрѣзанитѣ прѣчки пакъ дали повече плодъ.